

Les obres dels CEIP Pallerola i Soler de Vilardell, a punt pel mes de setembre

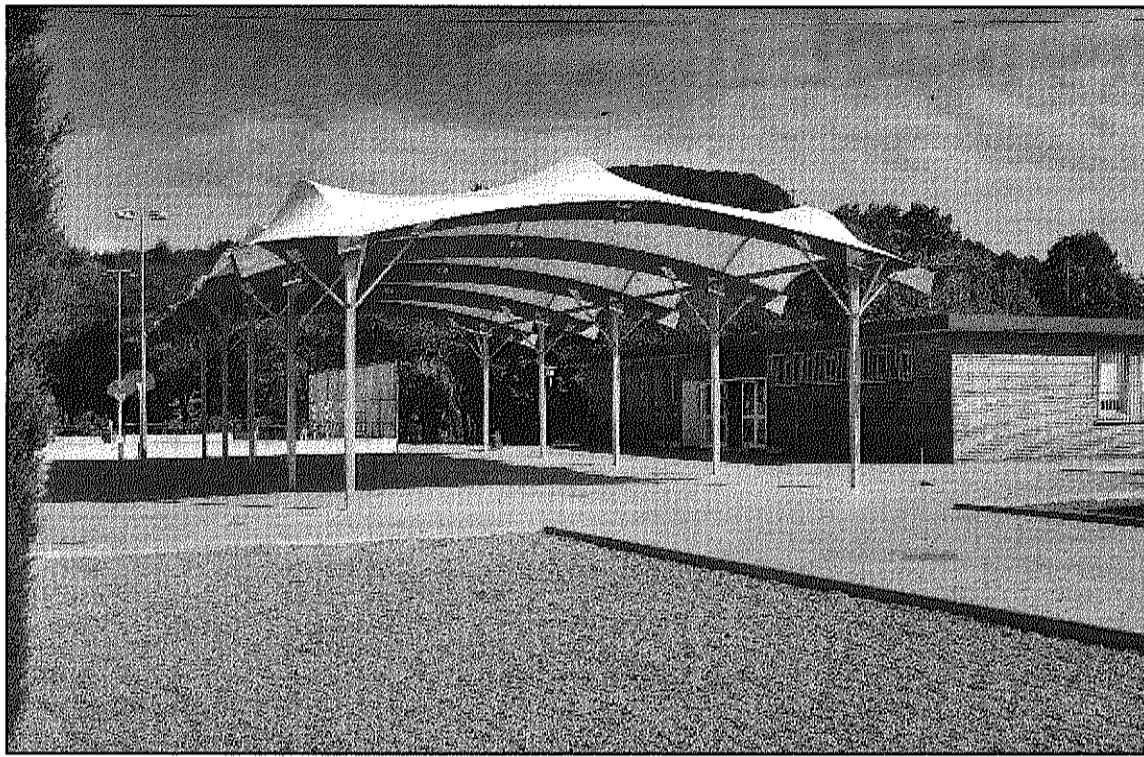
Els treballs preveuen ampliar la capacitat dels centres educatius i millorar les instal·lacions actuals

REDACCIÓ. Sant Celoni

L'Ajuntament de Sant Celoni ha fixat pel mes de setembre la finalització de les obres de millora de dos dels centres educatius del municipi: el CEIP Pallerola i CEIP Soler de Vilardell, actualment situat a l'edifici Puigdollers.

Al Pallerola, que l'any passat ja va estrenar un nou porxo a l'espai destinat al pati, les obres preveuen millorar les condicions de la zona d'accés dels nens i nenes d'educació infantil al centre, a més de fer reformes als lavabos de les aules de P3 i millorar una aula d'educació especial per a l'alumnat d'educació infantil. Els treballs també contemplen incorporar milleres a les baranes de l'escala principal del centre, dins l'edifici de l'aulari principal, i també es faran actuacions al pati, al gimnàs i a l'edifici on es troba situada la direcció del centre. Les millores previstes donen continuïtat a les actuacions que s'han anat realitzant durant els últims anys a l'escola.

El segon dels centres educatius que s'ampliarà durant aquest estiu és el Soler de Vilardell, a l'espera de la seva construcció definitiva als terrenys de l'antiga empresa Derivados Forestales SA, al polígon industrial de Sant

L'any passat l'escola Pallerola ja va incorporar un porxo nou al centre (L'AdBM)

Celoni. Les millores s'efectuaran a l'edifici del Puigdollers, on s'imparteixen temporalment les classes. Les obres permetran l'adequació de la primera planta, en la que s'arreglarà el paviment, les instal·lacions, els lavabos i l'escala d'accés al primer pis. Les obres permetran que, per al curs

vinent, es disposi de suficient espai, i condicionat adequadament, per acollir tres nous grups d'alumnes. El pressupost que l'Ajuntament ha destinat per a la realització d'aquests treballs suma, aproximadament, 130.000 euros.

D'altra banda, el Consistori con-

tinua a l'expectativa de les obres de construcció d'un nou pavelló al CEIP Montnegre de la Batllòria, després que la Generalitat es comprometés a destinar un total de 6.021.388 euros per a l'ampliació del centre educatiu fins a dues línies per fer front a l'increment de l'alumnat.

L'Ajuntament fa pública l'oferta formativa de l'Escola d'Adults

REDACCIÓ. Sant Celoni

L'Ajuntament de Sant Celoni ha fet pública l'oferta de cursos de l'Escola de Formació d'Adults per al curs 2008-2009, per als quals es preveu obrir el període de matriculació de l'1 al 5 de setembre. Entre els cursos previstos hi figura català oral, per conèixer el vocabulari bàsic, el curs d'acollida per a dones novvingudes, l'adreçat a joves novvinguts, la formació instrumental (amb tres nivells segons es busqui alfabetització, s'adreçi a neoelectors o a obtenir el certificat) o la preparació per obtenir el graduat en educació secundària.

L'Escola ofereix també formació de preparació a les proves d'accés a Cicles Formatius de grau mitjà, Cicles Formatius de grau superior i a la Universitat per a majors de 25 anys, així com l'ensenyament d'idiomes com el castellà elemental, l'anglès a nivell inicial i a nivell funcional. Compta, a més, amb cursos d'informàtica i de dibuix i pintura.

Per als cursos de preparació de proves d'accés a cicles formatius de grau mitjà i de grau superior i per a la preparació de l'accés a la Universitat la preinscripció serà entre l'1 i el 5 de setembre, mentre que la matrícula es podrà formalitzar entre el 9 i el 10 del mateix mes.

TRIBUNA OBERTA PERE TARRIDAS, Columnista

Sobre els hàbits i altres històries

Algú m'ha suggerit que hauria de parlar sobre el "Manifiesto por la lengua común" però després de decidir que deixaré de mirar per temps indefinit Telecinco, desitjar que el Fenerbache turc entrenat per en Luis Aragonés baixi a segona divisió i arraconar els llibres escrits per uns auto anomenats intel·lectuals, ignorants o maliciosos, que no s'han assabentat que el rival del castellà és l'anglès i no el català, m'he dit que estem a l'estiu i que ja fa prou calor com perquè ens escalfem més el cap. Així és que avui divagarem sobre els hàbits.

No em refereixo a cap vestimenta de monjo sinó a aquelles rutines que anem adquirint a mida que passa el temps i que ens estalvien haver de pensar. No hi ha res més descansat mentalment que fer les coses com un enze. T'aixequés el matí amb els teus hàbits de sempre, menges, camines, treballes, parles, compres, lleixes, mires la tele i al vespre estàs fresc com un ginjol, sense nervis ni crispacions. Una delícia. Els hàbits són una vacuna contra la tensió nerviosa. La llàstima és que en els temps actuals els hàbits tenen tendència a desaparèixer amb molta freqüència.

Si jo canvio de feina, d'estat o de vivenda, molts dels meus hàbits se'n van en orris. Els hàbits són com la salut: només t'adones del que valen quan els perds. Si vols recuperar una certa tranquil·litat a la teva vida quotidiana no tens més remei que buscar-te tot seguit uns hàbits nous i això no sempre és fàcil. Una de les moltes estadístiques sociològiques que es fan establiria com a tercera causa d'estrès un trasllat de residència amb tota la família. No ho dubteu: un canvi de vivenda trenca tot un munt d'hàbits adquirits al llarg del temps. On és la màquina de retratar, on m'he deixat les ulleres, o els medicaments, o la cartera, o les claus, on he guardat les bosses, o els banyadors de l'estiu passat o les sabates o aquell llibre que he de tornar o aquells papers que vaig guardar i no sé a quin calaix o quin armari. Que fàcil que era abans, quan feia cinc, deu o quinze anys que no em movia de casa o de pis. No és broma. Us ho diu una persona experta en trasllats.

Però si aquestes rutines familiars, amb temps, es poden recuperar, les modificacions constants que genera el sistema de vida del segle XXI destrueixen altres hàbits que vas adquirint de mica en mica.

Com a cas paradigmàtic podríem parlar de la desaparició de la pesseta amb el seu sistema de càlcul de base 5 (ral, pesseta, duro) i la seva substitució per l'euro amb base 10 (cèntim, euro) i la dificultat per conèixer el que val una cosa. Després de sis anys, encara si vull saber si una compra és barata o cara he de continuar traduint els euros a pessetes. Però no és només la moneda. Fa quatre dies ens han canviat la denominació de totes les carreteres, modifiquen absurdament els límits de velocitat amb el risc, si bades, de perdre punts i que t'escurin la butxaca, dels súpèrs desapareixen aquells productes als quals t'havies habituat, n'apareixen de nous que no coneixes, que tornen a fer-se fonedissos quan ja els has incorporat a la teva dieta o norma de consum. Aquesta temporada, els oients dels Matins de Catalunya Ràdio ens hem quedat orfes de l'Antoni Bassas. Quan tardarem a acostumar-nos al tarannà del nou presentador o presentadora? Però si fins i tot han variat la numeració de tota la vida del calçat. Quan vaig a una sabateria ja no sé la mida del meu peu. Quan la persona que m'atén em pregunta: "Quin número?", li responc tot seguit: "Abans el 41. Ara no ho sé".

I no parlem de la constant i progressiva substitució de l'home per la màquina que requereix un nou aprenentatge de tècniques per part de l'usuari. Abans, quan precisaves un producte o un servei sempre hi havia una persona darrera d'un taulell, una finestreta o un telèfon. Ara, mica en mica, això es va acabant i estem abocats a entendre'ns amb robots mecànics. Ja sé que sovint et trobaves amb persones desmenjades, mal educades i poca soltes, però sempre podies dialogar, discutir, barallar-t'hi i desfogar-te. En canvi, resulta absurd barallar-te amb una màquina. Jo agafo poc el tren però sempre recordaré el dia que a l'estació de Sant Celoni vaig voler comprar el bitllet i em va aparèixer un monstre metàl·lic de 2,10 m d'alçada, 1,10 d'amplada i 0,70 de fondària davant del qual em vaig sentir totalment desvalgut. Ja sé que se'm dirà que aquest és un problema de gent gran i que ara els nadons en lloc de néixer amb un pa sota el braç ho fan amb una maquina plena de botons i llumenetes.

No puc evitar-ho. Sense que me n'adoni tinc una tendència natural a criticar tot allò que no m'agrada. I aquest és un hàbit que no podré mai.